

ન્યુ ગાલા અસાઇનમેન્ડ 2022 સોલ્યુશન

ધોરણ - 10 ગુજરાતી

Question Paper - 2

વિભાગ - D

53. નીચે આપેલી પંક્તિઓનો આશરે પંદર વાક્યોમાં અર્થવિસ્તાર કરો : (ગમે ત એક) (4)

(1) કદમ અસ્થિર હો એને કદી રસ્તો નથી જડતો;

અડગ મનના મુસાફરને હિમાલય પણ નથી નડતો.

➤ આ પંક્તિઓમાં કવિએ આપણને દઢ મનોબળનું મહત્વ સમજાવ્યું છે.

કવિ કહે છે કે, જેના પગ પહેલેથી જ ઢીલા હોય છે અને જેનું મન ફુલુપણું હોય છે, તેને મંજિલે પહોંચવાનો રસ્તો જડતો

નથી. તે રસ્તામાં જ અટવાયા કરે છે અને ભાંગી પડે છે.
પરંતુ જેનું મન દ્રઢ હોય છે, જે મંજિલે જવા માટે બરાબર
કમર કસીલે છે, તેની ગતિને હિમાલય પણ અટકાવી શકતો
નથી; તેના રસ્તામાં આવતી ગમે તેવી આફતો પણ તેને
મુંઝવી શકતી નથી.

‘મન હોય તો માળવે જવાય’, ‘રોતો જાય એ
મૂખ્યાના સમાચાર લાવે જેવી કહેવતો પણ પ્રસ્તુત પંક્તિઓના

હાંને સમર્થન આપે છે. જે થવાનું હોય તે થાય, એવી ખુમારીથી
જીવનારો મનુષ્ય જીતેના જીવનમાં હાચ્છિત પ્રગતિ સાધી શકે
છે. આવી વ્યક્તિ ખુમારીપૂર્વક કહેશે કે :

‘અમને નાખો જિંદગીની આગમાં,

આગને પણ ફેરવીશું અમે બાગમાં.’

આપણે પણ દ્રઢ મનોબળ કેળવીને જિંદગીના રાહ
પર આગળ વધતા રહેવું જોઈએ. અગાવડો અને અડચણોથી
આપણે જરાય ચલિત ન થઈએ.

**(2) ત્રણ વાનાં મુજને મળ્યાં હૈયું, મસ્તક ને હાથ,
બહુ દઈ દીધું નાથ ! જા, ચોથું નથી માગવું.**

➤ પ્રસ્તુત પંક્તિઓ મનુષ્યની મર્દાનગી દર્શાવે છે. એમાં સંતોષી
માનવીની ભાવના પ્રગટ શઈ છે. ઈશ્વરે મનુષ્યને મુખ્ય ત્રણ
અંગ - હદય, મસ્તક અને હાથ આપ્યાં છે. માનવીને ખુમારી પૂર્વક
જીવન જીવવા માટે આ અંગો પર્યાપ્ત છે. આથી વિશેષ કાંઈ પણ
પ્રભુ પાસે માગવાની જરૂર રહેતી નથી. ઈશ્વરે માનવીને
સંવેદનશીલ હૈયું આપ્યું, મસ્તક (મગજ - બુદ્ધિ) આપ્યું અને

**મનના સકારાત્મક વિચારોને અમલમાં મૂકવા માટે મજબૂત હાથ
આપ્યા. હૈયામાં લાગણી, પ્રેમ અને કામ કરવાની લગન હોય,
મસ્તકમાં સકારાત્મક વિચારો આવતા હોય અને હાથ દ્વારા પરિશ્રમ
કરવાની વૃત્તિ હોય તો માનવી દુનિયામાં કોઈ પણ કામ આત્મવિશ્વાસ
અને દ્રઢ નિષ્ઠાથી પાર પાડી શકે છે. ભગવાને આ ત્રણ અંગો આપીને
જણે દુનિયાનું સુખ ઘોબે ઘોબે આપી દીધું છે. આ પંક્તિમાં એનો
પરમ સંતોષ પ્રગટ કર્યો છે. આથી ખુમારીપૂર્વક કહે છે, જા, ચોથું નથી
માગવું.**

54. તમારી શાળામાં ઉજવાયેલા પ્રજાસત્તાકદિનની ઉજવણીનો

અહેવાલ આશરે એકસો શબ્દોમાં તૈયાર કરો. (4)

પ્રજાસત્તાકદિનની ઉજવણી

દાહોદ, તા. 28 - 1- 2019

26મી જાન્યુઆરીના રોજ અમારી શાળામાં પ્રજાસત્તાકદિન
ની દબદ્ભાબેર ઉજવણી કરવામાં આવી હતી.

અમારી શાળાના સૌ વિદ્યાર્થીઓ અને શિક્ષકો સવારે સાડા
સાત વાગ્યે શાળામાં આવી પહોંચ્યા હતા. કાર્યક્રમ શરૂ થતાં પહેલાં

અમે સૌ મેદાન પર ગોઠવાઈ ગયાં હતાં. ધોરણ 10ની પરીક્ષામાં 92 % ગુણ મેળવી શાળામાં પ્રથમ નંબરે ઉત્તીર્ણ થયેલા વિદ્યાર્થી આશિષ મિસ્લીના વરદ હસ્તે ધ્વજવંદન કરવામાં આવ્યું. આશિષે તેના વક્તવ્યમાં દેશના નામી અનામી શહીદોનું સ્મરણ કર્યું અને સૌને દેશ માટે ઉપયોગી કાર્યો કરવાનો દ્રઢ સંકલ્પ કરવા સ્વીકૃત્યારબાદ સૌને પતાસાં વહેંચવામાં આવ્યાં.

પ્રજાસત્તાકદિન નિમિત્તે શાળાના પ્રાર્થનાખંડમાં એક સાંસ્કૃતિક કાર્યક્રમનું પણ આયોજન કરવામાં આવ્યું હતું. શાળાનો

પ્રાર્થનાખંડ સરસ રીતે શણગારવામાં આવ્યો હતો. સાંસ્કૃતિક

કાર્યક્રમમાં દેશભક્તિનાં ગીતો, 'અમર શહીદ' નામનું એકાંકી અને એકપાત્રી અભિનય વગેરે ૨જી કરવામાં આવ્યાં હતાં.

ધોરણ 8 થી 12 ના લગભગ 200 વિદ્યાર્થી ભાઈ-બહેનોએ આ કાર્યક્રમમાં ભાગ લીધો હતો. આ કાર્યક્રમ લગભગ 2 કલાક સુધી ચાલ્યો હતો. પ્રજાસત્તાકદિનનો આ કાર્યક્રમ અમારા માટે પ્રેરણાદાયી બની રહ્યો.

કાર્યક્રમને અંતે શાળાના દ્રસ્ટી શ્રી ચંપકલાલ શાહે
વિવિધ સ્પર્ધાઓમાં વિજેતા થયેલા વિદ્યાર્થીઓને છનામ
વિતરણ કરી અભિનંદન આપ્યા હતા.

અગ્રિયાર વાગ્યે કાર્યક્રમ પૂરો થતાં અમે શાળામાંથી
વિદાય લીધી.

**55. નીચે આપેલા ગદ્યમંડળો આશરે ત્રીજ ભાગમાં સંક્ષેપ કરી તને
યોગ્ય શીર્ષક આપો : (4)**

શિસ્તના બે પ્રકાર છે : સ્વયંશિસ્ત અને ફરજિયાત શિસ્ત.
‘સોટી વાગે ચમચમ અને વિદ્યા આવે ધમધમ’ એ ન્યાય મુજબ
વિદ્યાર્થીઓ પર ફરજિયાત શિસ્ત લાદવામાં આવે છે; પરંતુ આજના
જમાનામાં આવી શિસ્ત કારગત નીવડી શકે તેમ નથી. સ્વયંશિસ્ત કે
સ્વૈચ્છક શિસ્તના વાતાવરણમાં જ બાળકોનો સાચો વિકાસ થઈ શકે
છે. ફરજિયાત પળાવવામાં આવતી શિસ્તમાં ભય હોય છે. સ્વયંશિસ્ત

માં ભયને કોઈ સ્થાન હોતું નથી. વ્યક્તિઓ જતે જ સમજુ-વિચારીને
શિસ્તનું પાલન કરે છે. આપણામાં સ્વયંશિસ્તની ભાવના કેળવાયેલી હશે
તો અમેરિકા અને ઇંગ્લેન્ડની જેમ આપણા દેશની પણ પ્રગતિ થઈ
શકશે. શિસ્તના અભાવે અનેક સમસ્યાઓ ઉભી થાય છે. શાળાઓમાં
વિદ્યાર્થીઓની અનિયમિતતા, ઘોંઘાટ, માલ-મિલકતનું નુકસાન, હડતાલ,
મારામારી વગેરે ગેરશિસ્તનાં જ પરિણામ છે. શિસ્ત ને સદ્વ્યવહાર
સાથે ગાઢ સંબંધ છે. જ્યાં વિનય, વિવેક અને જવાબદારીની ભાવના
હોય છે ત્યાં શિસ્ત જળવાય છે અને વાતાવરણ સુખદ બને છે.

➤ શિસ્ત ના બે પ્રકાર છે. સ્વયંશિસ્ત અને ફરજિયાત શિસ્ત, સ્વયંશિસ્ત કે વાતાવરણમાં જ બાળકોનો સાચો વિકાસ થઈ શકે છે. આપણામાં સ્વયંશિસ્તની ભાવના કેળવાય તો અમેરિકા અને ઇંગ્લેન્ડની જેમ આપણા દેશની પણ પ્રગતિ થઈ શકશે. શિસ્તના અભાવે અનેક સમસ્યાઓ ઉલ્લેખ કરી શકતાં હોય છે. શિસ્તને સફળ્યવહાર સાથે ગાઠ સંબંધથી સુખદ વાતાવરણ સર્જીય છે.

56. અપેલા મુદ્દા આધારિત આશરે 250 શબ્દોમાં નિયંધ લખો :

(ગમે તે એક) (8)

(1) મારો યાદગાર પ્રવાસ

❖ મુદ્દા : પ્રસ્તાવના - જીવનમાં પ્રવાસનું મહત્વ - જોવેલા સ્થળનું

વર્ણન - અનુભવો - ઉપસંહાર

**“ભોગિયા વિના મારે ભમવા’તા કુંગરા, જંગલની કુંજકુંજ જોવી
હતી ...”**

- ઉમાશંકર જોશી

પ્રવાસ એટલે અગવડો વેઠવા માટેની બાદશાહી સગવડ."

- કાકા કાલેલકર

ગયા વર્ષ દિવાળીની રજાઓમાં અમે કેટલાક મિત્રો સાથે
મળીને ગિરનારની પરિક્રમા કરવા ગયા હતા. 25મી ઓક્ટોબરે રાતે
અમદાવાદથી બસમાં બેસીને અમે વહેલી સવારે જુનાગઢ પહોંચ્યા.
ત્યાં એક ધર્મશાળામાં અમે મુકામ કર્યો. નાઈ-ઘોઇને અમે ગિરનારની
પરિક્રમા કરવા નીકળી પડ્યા. અમે અમારી સાથે બે જોડ કપડાં,
ખ્યાલો, ટોર્ચ, નાની શેતરંજુ, ચોરસો વગેરે લીધાં હતાં. અમે સૌપ્રથમ

**ભવનાથ મંદિરે દર્શન કર્યી પછી પદ્યાત્રાની શરૂઆત કરી. આખા
રસ્તે એટલી બધી લીડ હતી કે બધાંને ક્રીડીકેગે ચાલવું પડતું હતું.
રસ્તામાં નાનાં નાનાં અનેક મંદિરો તથા દેરીઓ આવતાં હતાં. સૌ
યાત્રાળુઓ 'જય ગિરનારી' નો નાદ ગજવતા ચાલતા હતા. સતત
ત્રણા કલાક સુધી ચાલ્યા પછી અમે એક સ્થળે શ્રોદ્ધ્યા, પછી શ્રોડો
આરામ કરીને અમે આગળ વધ્યા. સાંજ પડી, અમે એક ખુલ્લા
મેદાનમાં આવી પહોંચ્યા. ત્યાં હજારો યાત્રાળુઓ વિશ્રામ કરી રહ્યા
હતાં. અમે પણ એક ખૂઝો રેતરંજ બિછાવી. અમારે માથે આખનું છત્ર**

હતું અને નીચે ધરતીની પથારી. જિંદગીનો આ પણ એક અનેરો
લહાવો હતો.

સવારે ચાર વાગ્યે અન્ય યાત્રાળુઓની જેમ અમે પણ
જાગી ગયાં. બ્રશ કરીને અમે આગળની યાત્રા શરૂ કરી. રિરનાર
પર્વતની ફરતે કુંગરો આવેલા છે. ત્રણાદિવસમાં ત્રણા પર્વતોની યાત્રા
કરવાનો ખાસ મહિમા છે. બપોરે એક સદાવ્રતમાં અમે ભોજન લીધું.
થોડી વાર આરામ કર્યી પછી પાછી અમારી યાત્રા શરૂ થઈ. સાંજે અમે
હનુમાનજીના મંદિરે આવી પહોંચ્યાં. મંદિરની પડખે જ એક

ઘેતર હતું. ત્યાં પાણીનો બોર હતો. બે દિવસ હાડમારી કેઠ્યા પછી
અમને આવી ઉત્તમ સગવડ મળતાં અમે રાજી રાજી થઈ ગયાં. અહીં
હજારો ચાત્રાળુઓ સાથે અમે પણ વાળુ કર્યું. રાતે ખુલ્લા મેદાનમાં
સૂવાનો લહાવો પણ અમે લીધો.

વહેલી સવારે દૈનિક વિધિ તથા ચા-નાસ્તા બાદ અમે
પાછી પરિકમા શરૂ કરી. બગદાણાવાળા બાપુના આશ્રમ તરફથી
બપોરના ભોજનની સુંદર વ્યવસ્થા કરવામાં આવી હતી. કાચા રસ્તા,
ખાડાટેકરા ગીય ઝડી અને ઠેર ઠેર વહેતાં ઝરણાં વડે દુર્ગમ એવા

અહીંના જંગલમાં હજારો યાત્રિકો માટે ભોજનની વ્યવસ્થા કરવી તે
ધણું કપડું કામ હતું. સ્વયંસેવકો પદયાત્રાના માર્ગ પર ઊભા રહીને
પદયાત્રીઓને પ્રેમશી બોલાવી બોલાવીને પ્રસાદ લેવાનો આગ્રહ કરતા
હતા. ‘બાપા પ્રેમશી જમજો એવું કહી કહીને તેઓ સૌને ભાવપૂર્વક
ભોજન પીરસત્તા હતા. “અન્નદાન એ શ્રેષ્ઠ દાન છે” એ વાત મને અહીં
સમજાઈ. ભોજન કર્યા પછી અમે ધીરે ધીરે આગળ વધ્યાં.
સાંજે અમે જૂનાગઢ પાઇં આવ્યાં. બીજે દિવસે અમારી
શાળા શરૂ થતી હોવાથી રાત્રે જ બસમાં બેસી વહેલી સવારે અમે

અમદાવાદ આવી પહોંચ્યાં. લોકોની ધાર્મિક ભાવના, નિઃસ્વાર્થ
સેવાવૃત્તિ અને પ્રાકૃતિક સૌંદર્યની વચ્ચે અમને પર્વતારોહણનો
અનેરો અનુભવ થયો. આત્રણ દિવસ દરમિયાન અમે છાપું
જોયું ન હતું, રેડિયો કે ટીવીના કાર્યક્રમો જોયા - સાંભળ્યા
નહોતા છતાં અમને એની ખોટ જરીકે સાલી નહોતી. અમારો
આ ગિરનાર પ્રવાસ અમને હુંમેશાં યાદ રહેશે.

(2) મારું વતન

મુદ્દા : પ્રસ્તાવના - વતનની વિશેષતા - વતન - પ્રેમની વાતો -
સંસ્મરણો - ઉપસંહાર

“જનની જન્મભૂમિશ્� સ્વર્ગાદપि ગરીયસી।”

(માતા અને માતૃભૂમિ તો સ્વર્ગથી પણ ચિદયાતાં છે.)

માતા અને માતૃભૂમિ (વતન) તરફથી મળેલા સંસ્કારો
વ્યક્તિના ઘડતરમાં મહામૂલો ભાગ ભજવે છે, આપણે સૌ એનાં રૂએણી
છીએ. માતૃભૂમિ (વતનસાથે અભિજ્ઞ એવી બે અન્ય બાબતો પણ

એટલી જ મહત્વની છે : માતૃભાષા અને માતૃસંસ્થા (શાળા) .

આજે વતનથી ઘણો દર છું પણ વતનનાં સાદ અને સંસ્કૃતાનો હદયના કોઈ અગોચર ખૂણે જીવનની અખૂટ મૂડીદૂપે સચવાયેલાં પડયાં છે. મારું ગામ શ્રમા તળાવને કાંઠે વસેલું છે. પુરાણોમાં મારા ગામનો ઉલ્લેખ છે, તે ઐતિહાસિક છે. ચાર યુગ જૂનું છે એમ કહેવાય છે. આ ગામ પહેલાં નગર તરીકે ઓળખાતું. નગરને ફરતો ચારે બાજુ કોટ છે, છ દરવાજા છે. કીર્તિતોરણ છે. અકબરના દરબારી તાનસેને દીપક રાગ ગાયો, પછી શરીરમાં અન્ધી પ્રગટ્યો.

એ અભિને મહાર રાગ ગાનાર તાનારીરી નામની બે બહેનોની
દરીઓ છ. ૬૨ વષે સંગીત સમારોહ થાય છ. નાગરોના છષ્ટદેવ
હાટકેશ્વરનું સોલંકીયુગનું મંદિર છ. આજુબાજુ એટલાં બધાં મંદિરો
અને તળાવો છે કે ન પૂછો વાત !

મા મીઠી છ, તો માતૃભૂમિ (વતન) પણ મીઠી છ. બાળપણ
નાં મિત્રો, શાળાજીવનનાં વષો, ગુરુજનો, વતનનું ઘર, પ્રાકૃતિક
સૌદર્ય હદ્ય સાથે જડાઈ ગયેલાં છ. ગમે તેટલા મોટા થઈએ,
આર્થિક-સામાજિક કે રાજકીય દાખિએ સમૃદ્ધિ ને પ્રતિષ્ઠા મેળવીએ પણ

વતનની ધૂળમાં આળોટ્યાનો આનંદ એની તોલે આવી શકે એમ નથી.

**વતને શું નથી આપ્યું ? શું ભૂલું, શું યાદ કરું? મા-બાપનો
પ્રેમ પુસ્તકાલય અને શાળામાંથી મેળવેલું જ્ઞાન, મોલ્ટી-વડીલોએ
શીખવેલાં કર્તવ્યનિષ્ઠા ને ઉત્તરદાયિત્વ ! વતને બાંધી આપેલી એ
સંસ્કાર અને સંસ્મરણોની પોટલી, જ્યારે જરૂર પડી ત્યારે ઘોલી છે એ
જીવનને પોષક એવાં મૂલ્યોએ બળ પૂરું પાડ્યું છે.**

**તળાવ - વાવ તેમજ મંદિરો એના જીના ઇતિહાસની સાક્ષી
પૂરે છે. એમાં જીનાં શિલ્પો છે, સ્થાપત્યની દાઢિએ એનું મૂલ્ય જગાજાહેર**

છ. અજૂનબારી દરવાજમાં કુમારપાળ રાજની પ્રશસ્તિનો શિલાલેખ
છ. કુમારપાળે અગ્નિયારમી સદીમાં નગરની ફરતે કોટ બંધાવ્યો હતો,
તેનો એ શિલાલેખમાં ઉલ્લેખ છ.

‘માણ્યું એનું સ્મરણ કરવું,
એચ છે એક હાણું.’

ન કોઈ ચિંતા, ન કોઈ બંધન, કેવો જાહોજલાલીનો સુવર્ણકાળ !
સ્મરણપોથીનું એક-એક પૃષ્ઠ કેટલું મજાનું !

'चिन्ता-रहित खेलना खाना, वह फिरना निर्भय स्वच्छंद।

कैसे भूला जा सकता है, वतन का अतुलित आनंद॥'

**पण ऐर ! भवभूतिनुं वाक्य 'ते हि नो दिवसा गताः' याए
કरीने, संस्मरणोनुं अमृतपान करवा सिवाय बीजे कोई मार्ग हવे
नथी ! आदिल मनस्त्रीએ પોતानुं वतन છોડતां રચેલી પંક્તિઓ
याए આવે છે :**

वतनની ધૂળથી માથું ભરી દઉં 'આદિલ',

ફરી આ નદીની રેતમાં રમતું નગર મળે ન મળે.

(3) મારા શૈશવનાં સંસ્મરણો

મુદ્રા : પ્રસ્તાવના - બાળપણની ટેવો - બાળ - મંદિરનાં સંસ્મરણો -

પહેલા ધોરણનાં સંસ્મરણો - પ્રાથમિક શાળાનાં સંસ્મરણો

રજાઓનાં સંસ્મરણો - ઉપસંહાર

‘પ્રવાસસ્ય કથા રમ્યા’ એટલે કે પ્રવાસની કથા સુંદર હોય

છ. એ ઉક્તિ જેવી જ બીજુ ઉક્તિ છે : શૈશવસ્ય કથા રમ્યા અર્થાત્

બાળપણની કથા સુંદર હોય છે. મારા બાળપણના રમ્ય દિવસોની સ્મરણકથા પણ રસપ્રદ અને યાદગાર છે. હું મારા બાળપણને મારી

જીવનનો સુવર્ણકાળ ગણ્યું છું.

‘માણ્યું તેનું સ્મરણ કરવું,
એચ છે એક હાણું.’

ન કોઈ ચિંતા, ન કોઈ બંધન, કેવો જહોજલાલીનો
સુવર્ણકાળ ! સ્મરણપોથીનું એક-એક પૂછ કેટલું મજાનું !

હું ત્રણેક વર્ષનો થયો, ત્યારપણીની મારા જીવનની કેટલીક
ઘટનાઓ મને આજે પણ યાદ છે. બાળપણમાં મારી બધી ચિંતા મારાં
માતા-પિતા અને દાદા-દાદી કરતાં હતાં. સૂર્યોદય થયા પછી પણ

**નિરાંતે ઉઠવાનું; મમ્મી માથાકૂર કરીને થાકી જાય ત્યારે બુશ કરવાનું;
મારે માટે ગરમ કરેલું દૂધ ઠંડું થઈ જાય પણી ફરીથી મમ્મી ગરમ
કરી આપે ત્યારે પરાણે પીવાનું અને મમ્મી મને ઘેંચીને બાથરૂમમાં
લઈ જાય એટલે રડતા રડતાં નાહવાનું - આ મારો રોજનો કમ હતો.
આખો દિવસ પાડોશીનાં છોકરાંની સાથે રમ્યા કરવાનું, બધાં સાથે
દાદાંગિરી કરવાની, દોસ્તોની સાથે વારંવાર કિદ્દા-બુચ્યા કર્યા
કરવાની, ક્યારેક કોઈ વસ્તુ મેળવવા માટે મમ્મી આગળ જુદ
કરવાની, એના બદલામાં ક્યારેક મમ્મીના હાથનો માર પણ ખાવાનો**

અને છેવટે રડતાં રડતાં ઊંઘી જવાનું - બાળપણમાં હું આવો નાદન
અને જિક્કી હતો.

ત્રણા વર્ષ પૂરાં થતાં મને બાળમંડિરમાં મૂકવામાં આવ્યો.
રોજ મમ્મી મને શાળામાં મૂકવા આવતી, ત્યાં મારું રડવાનું શરૂ થઈ
જતું. બાળમંડિરનાં બહેન ખૂબ્ પ્રેમાળ હતાં. મારા તરફના તેમના
પ્રેમાળ વર્તનને લીધે ધીમે ધીમે મને બાળમંડિરે જવાનું ગમવા
લાગ્યું. પછી તો બાળમંડિરનાં બીજાં બાળકો સાથે મારે ભાઈબંધી થઈ
ગઈ. અમે બધાં સાથે રહીને ભણતાં, ગીતો ગાતાં અને રમતાં. અમને

વર્ષમાં બે-ત્રણ વાર નજીકના કોઈ સ્થળના પ્રવાસે લઈ જવામાં
આવતાં.

હું પહેલા ધોરણમાં આવ્યો ત્યારે મને શોડું થોડું વાંચતાં
લખતાં આવડી ગયું હતું. હું મોટા મોટા અક્ષરોવાળી વાચનમાળા મારી
જાતે વાંચતો થયો. શરૂઆતથી જ મારા અક્ષર સારા હતા. હું પહેલા
ધોરણની વાર્ષિક પરીક્ષામાં પહેલા નંબરે ઉત્તીર્ણ થયો. મારા આનંદનો
પાર ન રહ્યો. પિતાજીએ મને એક સરસ બેટ લેટ આપ્યું.
રજાઓમાં અમે કિકેટ મેચ ગોઠવતા. મમ્મી મને થોડા

દિવસ મામાને ત્યાં રહેવા લઈ જતી. ત્યાં મને ખૂબ મજા આવતી.
મામા અમને દરરોજ સાંજે ઘેતરે લઈ જતા. ત્યાં આંબા પરથી કાચી
કેરીઓ પાડવાની, પાણીની કુંડીમાં કૂદાકૂદ કરવાની, ઘાસની ગંજ
પરથી લપસવાની અને થખ્પો રમવાની મને ખૂબ મજ પડતી.

“ચિંતા - રહિત ખેલના ખાના, વહ ફિરના નિર્ભય સ્વચછન્દ।

કેસે ભૂલા જા સકતા હૈ, બચપન કા અતુલિત આનંદ॥”

બાળપણના એ સોનેરી દિવસો આજેથ મને યાદ આવે છે.

મારી બાળ્યાવસ્થામાં મારું જીવન કેવું નફકરું અને મોજમસ્તીવાળું

હતું ! 'બસ, ખાઓ, પીઓ અને મજા કરો.' હવે તો પરીક્ષા, પરીક્ષા અને પરીક્ષા. વર્ગમાં સારા ક્રમે આવવાની કાયમ ચિંતા. ત્યારે મારું મન પોકારી ઉઠે છે કે,

“ફરી બનવા ચાહું છું પ્રભુ ! બાળ નાનું !

પણ પછી તરત જ સંસ્કૃતના કવિ ભવભૂતિની એ પંક્તિ યાદ આવે છે - 'તે હિ નો દિવસા ગતાઃ।' અર્થાત્ એ દિવસો તો હવે

ચાલ્યા ગયા.

Thanks

For watching